

**ΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.**

Ω Δ Η.

**LES HÉROS
DU MONTENÈGRE.**

Ο Δ Ε.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

*Πρὸς τὸν Πανεπιστάτορ
Αντιπροσχιτῶν Ἀθηνῶν
Κύριε, Κύριε Ἰσοῦτε. Προσέδωκεν
u. t. x.
εἰς ἐνδειξὴν σεβασμῶν καὶ ἀποδείξεως
ὁ κατὰ εὐαγγέλιον υἱὸς
Ματθεῖου Β*

ΟΙ ΗΡΩΕΣ

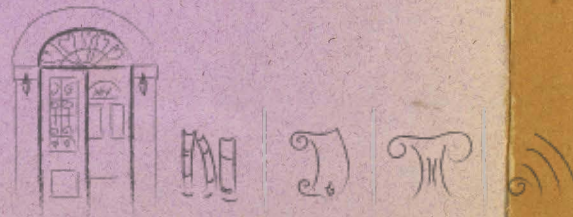
ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.

Ω Δ Η.

LES HÉROS

DU MONTENÈGRE.

ODE.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ,
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΑΙ.Σ.2.Φ9.0003

186915
(813129)

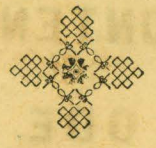
ΟΙ ΗΡΩΕΣ

ΤΟΥ

ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.

Ω Δ Η

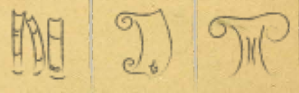
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ.

ΚΕΡΚΥΡΑ,

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΚΕΡΚΥΡΑ.

1878.

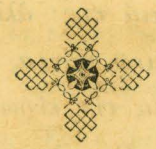
LES HÉROS

DU

MONTENÈGRE.

ODE

PAR GEORGES MARTINÉLIS.

CORFOU,

IMPRIMERIE CORCYRA.

1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΠΡΟΣ ΤΗΝ Α. Υ.

ΤΟΝ ΗΓΕΜΟΝΑ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΠΟΛΙΤΗΣ.

Δὲν ἔχω σκοπὸν, Ὑψηλότατε, νὰ κολακεύσω τὸ μεγαλεῖο Σου, γιατί ἡ ψυχὴ μου ἀρκετὰ αἰσθάνεται τὴν ἀξιοπρέπειά της· ἀλλὰ τὴν ἀρετὴ λατρεύω, καὶ τὴν ἐπαινῶ πάντα, καὶ πολὺ περισσότερο ἂν κατ' εὐτυχία τὴν εὖρω μεταξὺ τῶν ἡγεμόνων. Ὁ ἡρωϊσμός Σου ἢ μετριοφροσύνη καὶ ἢ ἐλευθεριότης Σου, ἐστεφανώθηκαν ἤδη μὲ ἀμάραντη δάφνη. Σὺ δὲν εἶσαι μόνον ὁ Ἡγεμόνας τοῦ γενναίου λαοῦ Σου, ἀλλὰ καὶ πατέρας εὐεργετικὸς εἰς τὴν εἰρήνην, καὶ ἀδελφὸς εἰς τοῦ πολέμου τὰ παθήματα. Ὅταν ὁ κόσμος θαύμαζε τὰ λαμπρὰ κατορθώματα τῶν νέων Ἡρώων τοῦ

A. S. A.

NICOLAS

PRINCE DU MONTENÈGRE

GEORGES MARTINÉLIS

LIBRE CITOYEN DE LA GRÈCE.

Mon intention, Altesse, n'est pas de flatter Votre grandeur, car mon âme est assez sensible à sa dignité: mais j'adore la vertu, je la vante toujours, et bien plus quand, par bonheur, je la rencontre parmi les souverains. Votre héroïsme, Votre modestie et Votre libéralité sont déjà couronnées d'un laurier impérissable. Vous n'êtes pas seulement le Prince de Votre peuple généreux, mais aussi un père bienfaiteur dans la paix, et un frère ami dans les maux de la guerre. Lorsque le monde admirait les brillants exploits des nouveaux Héros

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

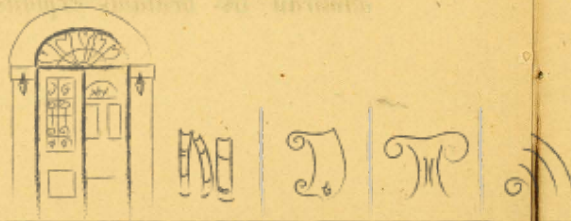
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

Μαυροβουνίου, ή δύστυχη όσο κ' ένδοξη πατρίδα
μου, συγκλημένη, τήν ελευθεριά τους εδλόγησε·
καί 'ς τόν ένθουσιασμό της εμπνεύσθηκα όταν
έγραφα τήν Ωδή, ποῦ τολμῶ νά Σοῦ προσφέρω.
Δέν ειζέρω άν τὸ έργο μου ήν' άξιο τοῦ ὀνόμα-
τός Σου· αλλά Σὺ δέξου, Ὑψηλότατε, τήν προσ-
φορά μου, με τή γενναιότητα ποῦ Σέ διακρίνει.

Κέρκυρα, — Δεκέμβριος 1877.

du Monténègre, ma patrie, non moins illustre que
malheureuse, bénissait, émue, leur liberté: c' est
aussi de son enthousiasme que je fus inspiré quand
je composai l' Ode, que j' ose Vous offrir. Je ne
sais si mon ouvrage est digne de Votre nom; mais
Vous agréez, Altesse, mon offrande avec la généro-
sité, qui Vous fait distinguer.

Corfou, — Décembre 1877.

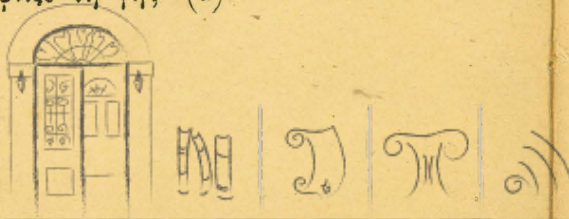

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΟΙ ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ
ΜΑΥΡΟΒΟΥΝΙΟΥ.
ΩΔΗ.

Ἐνῶ σκληροὶ δύο γίγαντες
Σπαραχτικὰ παλεύουν
Καὶ οἱ κάμποι τῆς πολύπαθης
Ἀνατολῆς σαλεύουν
Κι' ὁ κόσμος ἀνυπόμονος
Ὅλος προσέχει ἐκεῖ,

Ποῖο θαυμαστὸ κατόρθωμα
Τὴν ἐποχὴ τιμᾷ
Καὶ τῶν θνητῶν τὰ βλέμματα
Νὰ σύρῃ ἄλλοῦ τολμᾷ,
Ὡσὰν ἡραίστειο τίναγμα
Νὰ ἐξάρνιζε τὴ γῆ; (α)

LES HÉROS
DU
MONTENÈGRE.
ODE

Au moment que deux géants terribles luttent
en se déchirant l'un l'autre, que les champs de
l'Orient désolé en sont remués et que le monde
impatient y concentre toute son attention,

Quel fait prodigieux, honneur de nos jours,
a-t-il le pouvoir d'attirer ailleurs les regards des
mortels, comme si un ébranlement volcanique
venait d'effrayer la terre? (1)

Μὴν ἔξαφνα οἱ πατέρες μᾶς,
Τὸ μνήμα παραιτῶντας,
Εἰς τὰ βουνὰ ἐγυθῆκανε,
Κ' ἐκεῖ θυματουργῶντας
Ἀκολουθοῦν τὸν ἔνδοξον
Ἀγῶνα τοῦ Σταυροῦ;

Ἄλλη φυλὴ, περίφημη
Κ' ἐκεῖνη ἔς τὴν ἀνδρεία,
Τὴν ἀκριβῆ πασχίζοντας
Νὰ σώσῃ ἐλευθερία,
Μὲ τ' ἄγρια πλήθη μάχεται
Τοῦ ἀφωρεσμένου ἐχθροῦ.

Λίγοι βουნიώταις ἥρωες
Εἶχαν μιὰ μέρα στήση
Τὴν ταπεινὴν, ἀλλ' ἔνδοξην
Φωλιᾶ, ποῦ νὰ κρατήσῃ
Τοῦ ἀνδρείου Μουράτ ἡμπόρεσε
Τὴν ἀκρατην ἐρμύ. (6)

ἽΣ ἐκεῖνα τὰ ὑπερήφανα
Βουνὰ ποτὲ τ' ἀστέρι
Τοῦ ἐχθροῦ δὲν ἐκυμάτισε·
Κάθε πολίτης ξέρει
Νὰ ζήσῃ ἐκεῖ ἀνεξάρτητος,
Ἢ νὰ πεθάνῃ ἐκεῖ.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Sont-ce peut-être nos pères qui, se relevant soudain du tombeau, se sont élancés sur les monts, et, s'illustrant par de nouveaux prodiges, y ont repris la lutte glorieuse de la Croix?

Non; c'est une autre race, également renommée par sa vaillance, qui s'efforçant aussi de sauver sa liberté chérie, lutte contre les hordes sauvages de l'ennemi exécré.

Une poignée d'héroïques montagnards avaient un jour bâti cet humble, mais illustre nid, qui a pu arrêter l'impétuosité irrésistible du valeureux Murat. (2)

Sur ces superbes montagnes n'a jamais flotté le croissant de l'ennemi: tout citoyen y sait vivre indépendant, ou bien y mourir.

Θρεμμένα ἴς τὰ βροντάστραπα,
Ἵς τὸ σφύριγμα τ' ἀνέμου
Καὶ ἴς τὴν κλαγγὴν τὴν ἀπαυστη
Παντοτεινοῦ πολέμου,
Μάχαις ἐκεῖ ὄνειρεύονται
Ἵς τὸν ὕπνο τὰ παιδιὰ.

Τὴν τόλμην ἢ φιλάρπαγην
Τουρκιὰ νὰ τιμωρήσῃ
Αἰῶνες ἀγωνίσθηκε·
Καὶ πάντα νὰ θρηνήσῃ
Ἐμελλ' ἐκεῖ τῶν ἔπλων τῆς
Τὴν ἔτοιμη φθορά.

Ἐπὶ χιλιάδαις ἀπειραις
Τώρα στενὰ κλεισμένοι,
Ὅλοι μαζῇ ἴς τὸ χῶμά τους
Θὰ μείνουνε σφαγμένοι,
Παρὰ νὰ ζήσουν ἄτιμοι
Τοῦ σκλάβου τὴ ζωὴ.

Ὁ Φθόνος, ἤδη ἐλόχαρος,
Ἐπὶ τῆς γῆς τὰ βάθη
Βγάζει βοὴ σκληρόβραχυν
«Τὸ Μαυροβούνη ἐχάθη»,
Κι' ὁ κόσμος τ' ἄγια θύματα
Θλιμμένος εὐλογεῖ.

Nourris aux éclats du tonnerre, aux sifflements
des vents, au bruit incessant d'une guerre perpé-
tuelle, les enfants mêmes, dans leur sommeil,
rêvent des batailles.

Pendant bien des siècles la rapace Turquie s'est
efforcée de punir cette audace; mais elle a dû
toujours y déplorer la prompte défaite de ses
armées.

A présent, étroitement cernés par des milliers
infinis de guerriers, ces héros se feront tous
égorger à la fois sur leur terre natale, plutôt
que de vivre déshonorés dans l'esclavage.

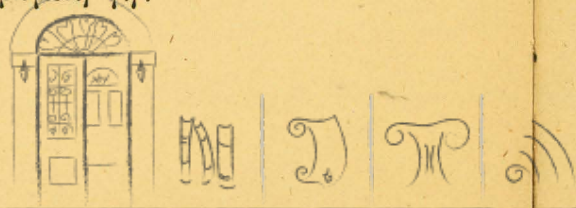
L'Envie, déjà toute joyeuse, pousse des entrailles
de la terre un cri horriblement rauque «le Mon-
tenègre est perdu»; et le monde, pénétré de
douleur, bénit les saintes victimes.

Πλὴν, ὅποιος γιὰ τὸν ἔλεθρο
Τοῦ ξένου δὲν παλεύει,
Ἄλλὰ γονεῖς καὶ σύζυγο
Καὶ τέκνα προστατεύει,
Ὅσο χαμένος φαίνεται,
Τόση ψυχὴ ἀποκτᾷ.

Ἔτσι, μὲ Ἡράκλεια δύναμι
Ἐστῆς Λέρνης τὸ θηρίο
Ἐνα κεφάλι ἂν ἔφθανες
Νὰ κόψης, ἄλλα δύο
Ἄμέσως ἐξεφύτροναν
Παρόμοια φοβερά. (γ)

Τυναῖκες κ' ἄνδρες ἄτρομοι
Μέραις πολλαῖς βαστοῦνε
Τῆ μάχη τὴν ἀνέσπλαχνη
Κ' ἐνῶ σχεδὸν νικοῦνε,
«Ἐς τὴ λόγγη!» μὲς τ' ἀντάριασμα
Γροικιέται μιὰ φωνή.

Ἡ λόγγη, ἀστραποκίνητη,
Κόβει, τρυπάει, θερίζει·
Εἶναι σωροὶ τὰ πτώματα,
Κ' ὀλοῦθε πλημμυρίζει
Τὸ αἷμα τὸ ἱερόσυλο
Ἐς τὴν ὑβρισμένη γῆ.

Cependant, celui qui ne lutte pas pour la destruction de l'étranger, mais qui protège son père, sa mère, son épouse, ses enfants, plus il paraît perdu, plus il acquiert de courage;

De même que si, avec une force herculéenne, tu parvenais à trancher une tête à l'hydre de Lerne, deux autres en surgissaient aussitôt également terribles. (3)

Hommes et femmes intrépides, tous soutiennent pendant de longs jours le combat inexorable; et, au point presque d'en sortir vainqueurs, un cri «à la baïonnette!» se fait entendre tout-à-coup au fort de la mêlée sanglante.

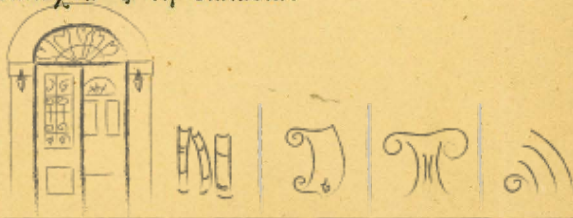
La baïonnette, aussi prompt que l'éclair, tranche, perce, moissonne: les cadavres s'amoncellent, et de toutes parts le sang impie coule par torrents sur ce sol outragé.

Ἄγρια παντοῦ θρηνήματα
Βαρβάρων ἀντηχοῦνε·
Κι' ὅσο ἠμποροῦν μακρύτερα
Νὰ φθάσουν, νὰ σωθοῦνε,
Τ' ἀπομεινάρια τρέχουνε
Τοῦ φοβεροῦ στρατοῦ.

Ἐσ τῶν νικητῶν τὰ πρόσωπα
Φῶς οὐρανοῦ γελάει·
Καὶ πρῶτος ὁ Νικόλαος,
Π' ἀξία τοὺς κυβερνάει,
Κλίνει 'ς τὴ γῆ τὰ γόνατα
Εἰς δόξα τοῦ Θεοῦ.

Ποῖος τώρα τὴν ἀνίκητη
Φυλὴ νὰ περιορίσῃ
Ἐσ τὰ ἐπιβαλμένα σύνορα
Θέλει πηλεῖο τολμήσῃ;·
Μήπως χωράει τὴ δόξα τους
Ἡ παλαιὴ φωλεαί;

— Ἐμπρός! — γοργὸ τὸ σύνθημα
Ὅλοι μαζῆ προφέρουν,
Καὶ τρέχουνε, τὴν ἀγνωστη
Ἐλευθεριά νὰ φέρουν
Ἐσ ἄλλους λαοὺς, ποῦ φθείρουνε
Τὰ σπλάχνα 'ς τὴ σκλαβιά.

De toutes parts les hurlements affreux des barbares font retentir les airs, tandis que les débris de cette armée terrible fuient aussi loin qu' ils peuvent, pour se sauver.

Sur le front des vainqueurs brille un rayon de la clarté céleste; et Nicolas, qui les gouverne dignement, tombe le premier à genoux pour rendre gloire à Dieu.

Qui osera désormais confiner cette invincible race dans les limites qui lui ont été autrefois imposées? Leur nid primitif suffira-t-il pour contenir plus longtemps leur gloire?

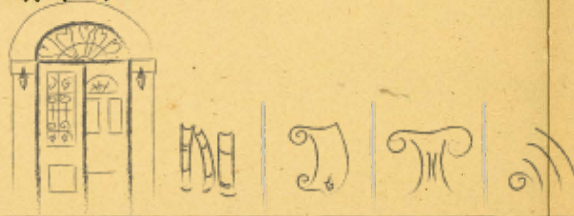
« En avant! » en mot d' ordre s' écrient-ils tous à la fois; et ils courent aussitôt porter la liberté inconnue chez d' autres peuples, qui se rongent les entrailles dans l' esclavage.

Εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν ἀσφαλτὴ
Θαρρῶντας προστασία
Παρά 'ς τὴν ἀφιλόκερδῆ
Τῶν Δυνατῶν φιλία,
'Απ' τὰ βουνά 'ς τὴ θάλασσα
Τὴν πάλη ἀκλουθοῦν.

'Σ ταῖς γῶραις ποῦ δαμάζουνε,
'Σ τὰ κάστρα ποῦ κυριεύουν,
Τῶν ἀδελφῶν, ποῦ ἀσπάζονται,
Τὰ πάθη θεραπεύουν,
Καὶ τοὺς ἐχθροὺς μ' ἀσύγκριτη
'Αφέλεια συγχωροῦν.

Κ' ἐνῶ, πνιγμένη 'ς αἵματα
Κ' ἀκόμ' ἀρματωμένη,
'Ἡ ἀνατολὴ τὴν τύχη της
Μακρόθε περιμένει,
'Σ τὸ ξίφος του ὁ Νικόλαος
Τὴ δάρνη προσκολλᾷ.

Κ' ὁ κόσμος, ποῦ ἀκατάπαυστα
Μαθαίνει πόσο ἀξίζει
Καὶ πόσα ὀλοκαυτώματα
'Ἡ ἐλευθερίᾳ στοιχίζει,
'Ἐγκάρδια τὸ νεογέννητο
Βασίλειο χειρετᾷ.

Se confiant plutôt à l' infaillible protection de
Dieu qu' à l' amitié désintéressée des Puissants
de la terre, ils poursuivent la lutte depuis les
monts jusqu' à la mer.

Dans les villes qu' ils subjuguent, dans les for-
teresses qu' ils expugnent, partout ils soulagent
les douleurs de leur frères, qu' ils embrassent, et
pardonnent à leurs ennemis avec une ingénuité
incomparable.

Et, tandis que l' Orient, noyé de sang et encore
tout en armes, attend de loin son sort, Nicolas
attache à son épée le laurier de la gloire.

Et le monde, qui apprend incessamment com-
bien vaut la liberté et combien elle coûte d' ho-
locaustes, salue cordialement le royaume qui
vient de naître.

Τέκνα τῆς Νίκης ἔνδοξα,
Ποῦ τῆ γλυκεῖα πατρίδα
Τόσαις φοραῖς ἐσώσατε,
Πόσο λαμπρὴ σελίδα
Εἰς τὸ βιβλίον τ' ἀθάνατον
Σὰς ἀνοίξει ἡ Τιμὴ!

Ἐς τὴν Ἀρετὴν ἀφιέρωμα,
Ὁ ἐλεύθερος ψαλμὸς μου
Εἶναι τῆς Φήμης ἔκφρασις,
Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ κόσμου,
Ποῦ τὸν ἱερὸν ἀγῶνά σας
Θερμὰ χειροκροτεῖ.

Glorieux enfants de la Victoire, qui avez tant de fois sauvé votre chère patrie; qu'elle est brillante cette page, que l'Honneur vous a ouverte dans le livre immortel!

Mon libre chant, consacré à la Vertu, est l'expression de la Renommée; c'est la voix du monde, qui applaudit chaleureusement à votre lutte sacrée.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ.

α) Ὁ κόσμος καλὰ ἐνθυμεῖται ὅτι τὸν Ἰούνιον 1877 (ἐνῶ οἱ Ῥῶσοι δὲν εἶχαν ἀκόμη ἐξαφανίσῃ τοὺς Τούρκους καὶ ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος πόλεμος ἕως τότε δὲν ἦτο ἄλλο παρά σφαγὴ ἀπάνθρηπτη χωρὶς ἀποτέλεσμα) οἱ ὀλίγοι ἀλλὰ φοβεροὶ Μαυροβουνιώταις, κλεισμένοι ἀπὸ 60 περίπου χιλιάδαις στρατιώταις τοῦ Σουλεϊμάν Πασσᾶ καὶ τοῦ Ἀλῆ Σαῖβ, ἐπολέμησαν ἀπελπιστικὰ πολυλαῖς ἡμέραις, ἕσο ποῦ ἐσώθησαν ὡς γιὰ θάμνα, κ' ἐδιώξαν πάλι τοὺς βαρβάρους ἀπὸ τὴν ἡρωϊκὴ χώρα τους.

β) Ὅταν Μουράτ ὁ Α' ἐνίκησε τοὺς Σλάβους εἰς τὸ Κόσσοβον (1389) καὶ ὑποδούλωσε ἔλη τὴν ἀρχαία Σερβικὴ αὐτοκρατορία, μόνον ὀλίγοι ἦρωες ἐσώθησαν εἰς τὰ ὑψηλὰ κορυφοῦνιά τοῦ Κόμ. Ἀπὸ τότε ἀρχίνησε ἡ νέα φοβερὴ πάλη, τὴν ἵποϊαν οἱ ἀπόγονοὶ τους, μὲ μεγάλη φθορὰ τῶν ἐχθρῶν, ἐξακολούθησαν πάντοτε ἕως σήμερα, καὶ στρατηγούς πολλούς καὶ ἀκόμα σουλτάνους ἐνίκησαν ὥστε, ἔχει μόνον δὲν ἔγιναν ποτὲ δούλοι, ἀλλὰ καὶ τῆς Εὐρώπης ἐστάθησαν πολλαῖς φοραῖς τὸ προπύργιον ἐναντίον τῆς εἰσβολῆς τῶν βαρβάρων. (Ἴδὲς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Μαυροβουνίου τοῦ Δημ. Μιλάκοβιτς, Ἰταλικὴ Μετάφρ. Ραγούζα, 1877).

γ) Γνωστὸν εἶναι ὅτι εἰς τὴν Λέρνην, ἀρχαία λίμνην τοῦ Ἄργους, εὕρισκετο, κατὰ τοὺς μυθολόγους, ἡ φοβερὴ Ἰδρα, ποῦ εἶχε ἐννέα ἦ, κατ' ἄλλους, πενήντα κεφαλαῖς, καὶ ἐὰν ἡ μία τῆς ἐκόβετο, ἄλλαις δύο ἔβγαιναν ἀμέσως ἀπὸ τὴν ἴδια πληγὴ. Λέγεται ὅτι μόνος ὁ Ἡρακλῆς, βοηθούμενος ἀπὸ τοὺς θεούς, ἔλαβε τὴ δύναμιν νὰ παλαίσῃ μὲ αὐτὴν, καὶ ὅτι τέλος τὴν ἐφόνησε.

NOTES.

1) Tout le monde se souvient qu' en Juin 1877 (lorsque les Russes n' avaient pas encore anéanti les Turcs et que cette terrible guerre n' était jusqu' alors qu' un carnage inhumain sans aucun résultat) le petit nombre de redoutables Monténégrins, enfermés par 60 mille soldats environ de Suleyman Pacha et d' Ali Saib, combattirent en désespérés pendant bien des jours jusqu' à se sauver comme par miracle, et chassèrent de nouveau les barbares de leur terre héroïque.

2) Quand Murat I vainquit les Slaves à Kossovo (1389) et subjuga tout l' ancien Empire Serbe, il n' y eut que quelques héros qui purent se sauver sur les cimes élevées du Kom. Dès lors commença cette nouvelle lutte terrible, que leurs descendants, au grand ravage des ennemis, ont toujours poursuivie jusqu' aujourd' hui, en vainquant bien des fois des généraux et même des sultans; de sorte que, non seulement ils n' ont jamais été asservis, mais ils ont aussi été plus d' une fois le rempart de l' Europe contre l' invasion des Barbares. (Voyez l' Histoire du Monténégre par D. Milakovits, Trad. Italienne, Raguse, 1877).

3) On sait qu' à Lerne, ancien lac d' Argos, il y avait, selon les mythologues, la terrible Hydre, qui avait neuf têtes, ou, suivant d' autres, cinquante; et que, si on lui en tranchait une, il en poussait aussitôt deux autres de la même blessure. On dit qu' Hercule seul, assisté des dieux, eut la force de lutter contre elle, et qu' enfin il la tua.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΔΗΜΟΣΙΕΥΘΗ

ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ 1878.

PUBLIÉE

EN JUIN 1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΛΕΞΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΗΜΟΣΙΕΥΘΗ

ΤΟΝ ΙΟΥΝΙΟΝ 1878.

PUBLIÉE

EN JUIN 1878.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ